

Posamezna številka stane samo 20 vin.

Štev. 1.

V Ljubljani, v sredo 6. januarja 1915.

Leto II.

Naročnina
za Avstroogrsko: 1/2 leta K 2.50, 3/4 leta K 5.—, celo leto K 10.—
za Nemčijo: „ 3.50 „ 7.— „ 14.—
ost. inozemstvo: „ fr. 4.20 „ fr. 8.40 „ fr. 16.80

Oglasnina
za 6 krat deljeno petitno vrsto enkrat 30 vinarjev.
Pri večkratnih objavah primeren popust.

Uredništvo in upravništvo: Frančiškanska
ulica štev. 10.

Naročnina za Ameriko znaša celoletno 3.25 dolarjev.

Posamezna številka 20 vinarjev.

— Na naročila brez denarja se ne ozira. —

Naročnina za dijake in vojake 8 kron.

Boji v gozdnatih Karpatih, kjer naši uspešno zadržujejo Ruse, ki skušajo z veliko premočjo zopet udreti na Ogrsko.

Emile Zola:

Konji z bojišča.

(Iz vojne I. 1870./71.)

Bilo je okoli sedmih zjutraj, ko sta šla Silvina in Prosper za ozko dvokolnico, ki jo je vlekel mal siv osliček s povešeno glavo po strmih remillyskih bregovih navzdol. Prosper, hoteč si okrajšati pot, je sklenil, da pojde čez Sedan. Toda preden sta dospela v Pont-Maugis, je pruska straža ustavila voziček ter ga zadrževala nad eno uro; šele ko je pregledalo izkaznico čvetero ali petero poveljnikov, je smel osliček nadaljevati potovanje, a le s pogojem, da pojde po velikem ovinku čez Bazeilles ter da zavije po prečni cesti na levo.

Bazeilles, ki ga je osel prevozil v počasnem koraku, je nudil prizor razrušenja in vsega, kar more storiti vojska z grozanskim uničevanjem, kadar divja njen besni, pustošeči, srditi orkan čez zemljo. Mrličje so bili že pobrali, le eno samo truplo je še ležalo na vaškem tlaku; in dež je izpiral kri, ustvarjal rdeče mlake ter namakal cunje, ki so se jih držali še lasje. Cerkev je gorela kakor velika grmada kadečih se tramov, cele ceste so bile izginile, ničesar ni ostalo niti na tej niti na oni strani, le še kupi ogorelega kamenja med sajami in pepelom ter gostim črnim blatom, ki je preplavljalo vse.

Prosper je stiskal pesti, in Silvina, sama blede kot smrt, ga je morala miriti z očmi, kadarkoli sta srečala na poti prusko stražo. Ti ljudje z nabitimi puškami in nasajenimi bajoneti so se jima zdeli, kakor da stražijo plamen, da nemo-teno dovrši svoje delo. Čisto mlada ženska z razpuščenimi lasmi, obleko oškropljeno z blatom, se ni genila od kadečega se pogorišča mahne koče, in dasi ji je stražar branil hoditi blizu, je vendarle hotela razkopavati po tleči žrjavici. Ljudje so pravili, da jej je v tisti hišici zgorelo njeno edino detece. Ko jo je odrinila železna pest Bavarec, se je rezko obrnila ter mu zabrusila v obraz ves svoj divji obup, psujoča ga s krvavimi, umazanimi in oljudnimi besedami, ki so ji vsaj nekoliko olajšale srce. Ni je mogel razumeti Bavarec; le nemirno jo je pogledal ter se umaknil. Pred pogoriščem druge hiše je ihtel mož in dvoje majhnih deklic; vsi trije so se bili od utrujenosti in bede zgrudili na tla, saj niso vedeli, kam naj se obrnejo, zdaj, ko so videli, da je razpalo vse njih imetje v pepel in sip. V hlevu, ki mu je ogenj prizanesel, je tulil pes, že dva dni zaprt in pozabljen, s toli boleznim, žalostnim lajanjem, da je plahutala groza pod nizko visečim nebom, odkoder je škropil rahel sivkast dež.

Pred montvillierskim parkom sta srečala nov strašen prizor. Pripeljalo se je po vrsti troje velikih vozov, naloženih z mrličji; bili so vozovi za smeti, ki jih polnijo ob

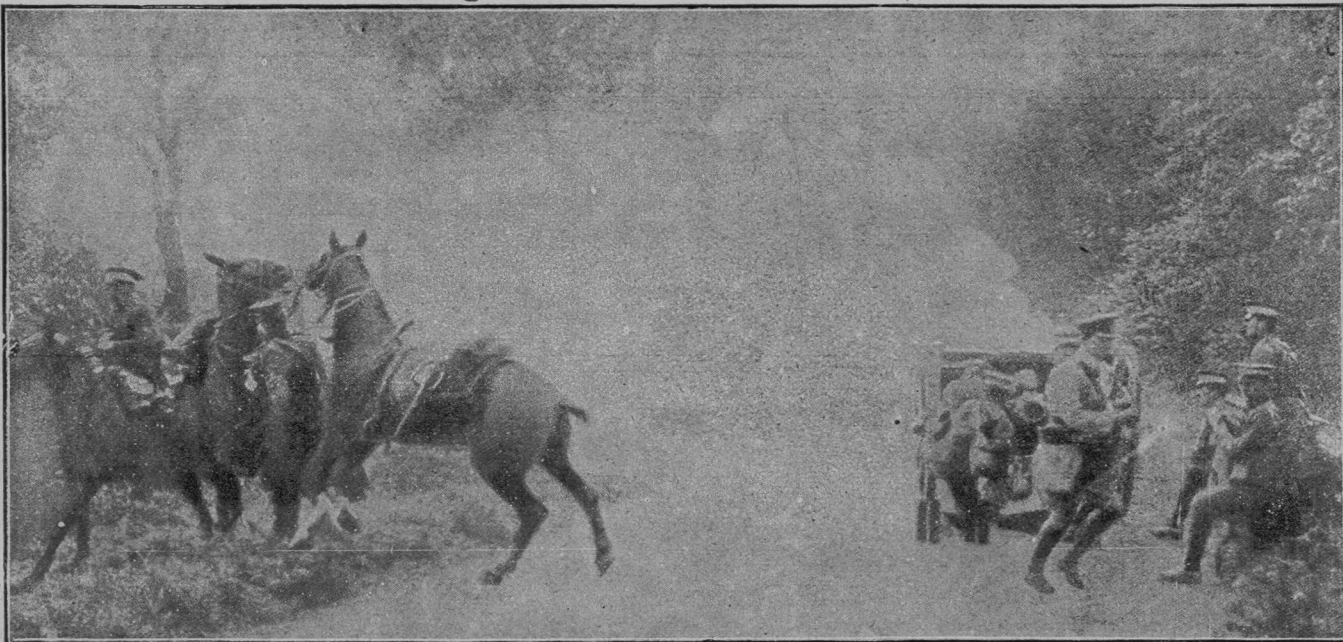
cestah vsako jutro z včerajšnjimi odpadki. In kakor navadno s smetmi, tako so jih polnili zdaj s človeškimi trupli. Pred vsakim truplom so se ustavili, vrgli ga na voz in se nato med glasnim škrtanjem koles odpeljali dalje, a so kmalu zopet obstali. Tako je šlo skozi ves Bazeilles, dokler niso napolnili vozov do vrha. Potem so nepremično čakali na cesti, dokler jih niso spravili k jami. Videle so se v zrak štrleče noge, napol odtrgana glava se je povešala čez vozov rob; iz enega voza je molela dolga blede roka; drgnila se je ob kolo, obdrnila se je polagoma in bila naposled odrita do kosti...

V vasi Balau je prenehalo dežiti; Prosper je pregovoril Silvino, da je pojedla košček kruha, ki ga je bil vzel iz previdnosti s seboj. Ura je bila že enajst. Brez nadaljnega obotavljanja sta krenila gor proti Fond de Givonne in se nato obrnila na levo, da dosežeta po cesti skozi Garenski gozd Illysko planoto. Korak za korakom so jima zapirala pot drevesa, posekana od granat kakor ubiti orjaki. Vseposvobod so ležala debela, obeljena, preluknjana, razklana kakor človeška telesa. To uničevanje, ta

se je držal še na smeti z napol odprtimi ustmi in mirnim obrazom. Sto korakov naprej onstran ceste sta zagledala drugega, strašno razmesarjenega, glavo napol odtrgano, pokritega z brizgi možganov. Nato so za osamljenimi trupli ležale tuintam majhne skupine; zagledala sta jih sedem po vrsti, kolena na zemlji, s puško ob licu, ustreljenih, kakor bi še streljali; v bližini pa je bil padel podčastnik in je ležal še zdaj, kakor da poveljuje. Črna tropa vranov je krokajoč odletela, in že so brenčali roji muh nad mrličji ter se vračali trdovratno vedno iznova, tisoči in tisoči, da se napijo krvi svežih ran.

Nato sta hodila za obdelanim poljem, ki je bilo vse pokrito s telečnjaki. Kak polk jih je bil moral pometati stran v prehudi stiski, v naskoku silne panike. Na repišču so ležale raztresene čepice kakor široke rože, cunje uniform, naramnice in pasovi so pripovedovali o divjem spopadu, o eni tistih redkih borb iz bližine, ki so se bile vršile v strašnem dvanajsturnem dvoboju topništva. Korak za korakom se je spodtikala noga nad ostanki orožja, nad sabljami, bajoneti, puškami in chassepotkami, v toliki množini

da se je zdelo, da rastejo iz tal. Škodlice in vojaške steklenice in vse, kar se je bilo usulo iz počenih telečnjakov, je pokrivalo poti. Čez vsa polja, ki so sledila poslej druga drugemu, se je razprostiralo vekansko opustošenje: plotovi izpuljeni, drevesa ožgana, vsa zemlja razko-

S francoskega bojišča: Angleški topničarji v boju.

mesarija vej, plakajočih svoj sok, je bila slična tužni grozi človeškega bojišča. Pa tudi trupla so bila tu — vojaki, ki so padli bratovsko z drevesi vred. Poročnik z izkrivljenimi usti se je zagrebel z obema rokama v zemljo in pulil travo iz tal. Dalje stran je ležal mrtev kapitan na trebuhu, glavo dvignjeno vznak, kakor bi še tulil od bolečine. Drugi so se zdeli, kakor bi spali pod grmovjem, a neki Zuav, ki se mu je bil unel modri pas, je imel lase in brado povsem osmojeno. Večkrat sta morala po ozki gozdni stezi odrivati trupla, da je mogel osel dalje po svoji poti.

V majhni svoji dolini pa se je strahota nenadoma nehala. Bitka je šla nedvomno po drugi strani mimo, ne da bi se bila dotaknila tega prelestnega kotička narave. In petdeset korakov odondi, ko sta naposled dospela na Illysko planoto, se je razprostirala pred njunimi pogledi široka ravan: pravo bojišče, golo ozemlje, ki se je širilo tja do obzorja pod prostranim bledehim nebom.

Mrtveci niso ležali na kupih. Vsi Prusi so morali biti že pokopani, zakaj niti enega ni bilo videti več med razkropljenimi trupli Francozov, ležečimi ob cestah, po strniščih in po jarkih, kakor je nanese bojni slučaj. Prvi, ki sta ga našla ob živi meji, je bil seržant, krasen človek, mlad in krepak, ki

pana od granat, razteptana z nogami, trda od kalopa množic in razdejana tako, da se je zdelo, da ostane nerodovitna za vse veke.

Prosper je postajal nemiren. Kar je njega pretresalo še huje kakor trupla tovarišev, so bila trupla konj, ubogih konj, ki sta jih srečavala v velikem številu. Ležali so v strašnih legah, z odtrganimi glavami in razparanimi telesi, iz katerih so se usipala čreva. Mnogo jih je ležalo na hrbtu, z ogromnim trebuhom ter iztezalo odrevene štiri noge kviško, kakor drogove signala za silo. Vse brezmejno polje se je kupičilo z njimi. Nekateri še niso bili mrtvi, dasi so poginjali že dva dni; ob najmanjšem šumu so dvigali svoje trpinčene glave, obračali jih na desno in levo ter jih spuščali nazaj; drugi pa so ležali nepremično in zdaj pa zdaj zaganjali presunljive krike, tiste tožbe poginjajočih konj, toli čudne in toli grozne bolestne, da je ozračje drhtelo od njih.

In Prosper, ki se mu je trgalo srce, je mislil na svojega Zefira in ugibal, da ga morda zopet zagleda. Nenadoma je začutil, kako se tresejo tla pod kalopom divjega dirjanja. Okrenil se je in jedva mu je še ostalo časa, da je kriknil svoji tovarišici: „Konji! Konji! Skočite za ta zid!“

Z višine bližnjega griča je drvelo kakih sto nezajezenih konj. Nekaj jih je no-

silo še vso prtljago. S pekleno divjostjo so bušili proti njima. Bile so izgubljene živali, ki so ostale na bojišču ter se združile v čredo, kakor jim je velevala njihova narava. Brez sena in ovska že od predsinoči, so mulili redko travo, obirali grmovje in glodali skorjo dreves. In ko jih je grizel glad po trebuih kakor s sunki ostrog, so divjali vsi skupaj v blaznem kalopu, dirjali čez prazno in nemo polje, teptali mrtvece in pobijali ranjence do mrtva.

Njihov val se je bližal. Silvina je jedva še utegnila potegniti dvokolnico za

odpravila na pot — mal tužen izprevod čez zločinsko ravan.

Mahoma se je oglašil oddaljen grom. Zopet je kriknil Prosper: „Konji! Konji!“

Iznova se je bližal naval blodečih, razbrzdanih konj. Zdajci so drveli čez široko ravno strnišče, v gosti tolpi, grive plapolajoče v vetru, nozdrvi polne pen. Poševen žarek rdečega solnca je metal letečo senco njihovega besnega dira tja do druge meje planote. Na srečo so krenili na levo, kamor se je nagibalo ozemlje, sicer bi bili potepali vse. Zemlja se je tresla, in njih podkve

Brezkončna bitka.

Po uprav čudežnih uspehih silne nemške armade v Belgiji, v Alzaciji in Lotaringiji so pisali optimisti, da se začne okoli 10. septembra t. l. že obleganje Pariza. Toda zgodil se je nov čudež: med Oiso in Moso se je unela bitka, ki traja zdaj že četrty mesec, bitka, ki je najžilavejša, najdaljša in najstrašnejša, kar jih je poznala doslej zgodovina svetovnih vojn.

Po bojih prvega meseca, ki so bili zelo neugodni za Francoze, po vihnem

Razbite kozaške švadrone beže iz strašnega ognja naših topov pri Tarnovu v Galiciji.

nizek zid, toda konji so že preskočili zapreko — ropot kakor gromenje neba — in dirjali so po drugi strani dalje, se podili do bližnjega gozda ter izginili za njim...

Ali jima je bilo namenjeno, da pade noč in ju preseneti na tem brezkončnem bojišču? Za njima je capljajal osliček z vedno enakomerno hojo, povešaje glavo in vlečoč malo dvokolnico s svojim udanim korakom poslušne živali. Izgubila sta vsako smer in opazila, da hodita po zemlji, ki sta jo že prehodila. Brezdvomno sta blodila v krogu; naposled sta obupana in upehana obstala na razpotju treh cest. Solnce se je bilo nagnilo. Dež je pretil že zopet; spet sta se

so razmetavale ploho kamnov kakor točo karteče, ki je ranila osla na glavi. In izginili so v globini soteske.

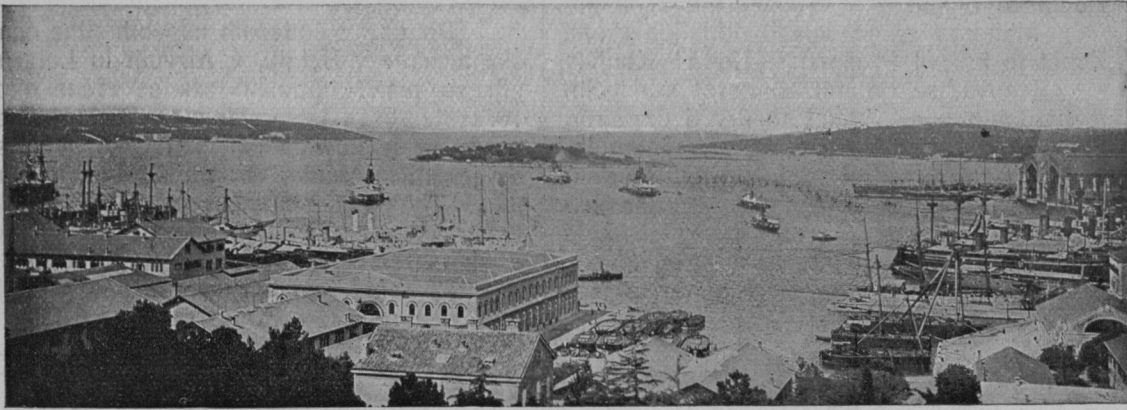
„Glad jih podi,“ je dejal Prosper. „Uboge živali!“

Ko je Silvina z žepnim robcem zavezala oslu krvaveče uho, ga je prijela za uzdo, in žalostni mali izprevod je odšel v nasprotno smer...*)

*) Ta odlomek prijavljamo iz E. Zolovega „Poloma“, velikega romana iz vojne l. 1870/71.

Naročite „Tedenske Slike“!

prodiranju nemških zapadnih vojsk proti Parizu in po begu francoske vlade iz Pariza v Bordeaux — v takem kritičnem položaju je znal general Joffre (izgovori Žofer), francoski višji poveljnik, zbrati še enkrat vso vojaško moč Francije in jo voditi k orjaškemu naporu proti koncentrično napredujočim nemškim armadam. V prvem trenutku se je zdelo, da ta nepričakovana francoska ofenziva s svojo presenetljivo odločnostjo utegne imeti uspeha. Nemci so se umikali, Francozi so viharo pritiskali za njimi. Toda kmalu se je pokazalo, da je vodstvo nemške vojske le pritegnilo svoje čete v pozicije, ki so bile v ta namen skrbno izbrane, vpoštevajoč vse

Pogled na našo bojno luko v Pulju.

militarične možnosti. Od tega trenutka so stale nemške armade zopet kakor zid, od katerega se odbijajo vsi napadi. Od tedaj traja bitka in odločitev se nagiblje zdaj sem zdaj tja. Poizkusi Francozov, da bi desno krilo Nemcev „obšli“, so se ponesrečili. Tam, na skrajnem zapadu razsežne bojne črte, je prišlo do najhujših in najbolj krvavih spopadov, ali vsak tak poizkus Francozov se je izjalovil, toda tudi Nemci ne morejo dalje.

Priznati je treba, da francoska armada vkljub večkratnemu ponesrečenju vobče ne kaže nobenega upadanja na svoji bojevitosti in vztrajnosti. Če se je zdelo poprej, da je francoski temperament na slabšem nasproti sloviti nemški vztrajnosti, ko gre za naloge dolgotrajnega vojskovanja, zahtevajočega veliko potrpežljivosti, se pa mora sedaj priznati, da se je francoski vojak v tej vojni že mnogo naučil ter da se kaže sedaj vrl ne le v drvenju naprej, ampak tudi v vztrajanju in hrabrosti.

Znani italijanski žurnalista Diego Angeli opisuje veliko bojišče na Francoskem takole: ... Sredi bojišča smo. Zemlja je preorana s strelnimi rovi; najoddalnejši jarki so zgrajeni globoko in po vseh pravilih umetnosti; sprednji pa so bili izkopani v vsej naglici med tem, ko so že okrog žvižgale krogle in so že grmeli topovi. Povsod znamenja dogodivših se eksplozij. Tu in tam po vsem prostoru otsanki šrapnelov, razbitih provijantnih vozov, kosov uniform, raztrgane tornistre in mnogo, mnogo praznih steklenic. In potem ob robu poti topoli, ranjeni, prevrtani po strojnih puškah ali šrapnelih. Na nekem zaostalem nemškem vozu je še zapisano z velikimi črkami: 90 porcij guljaša in 45 škatljic. Tu in tam ostanki v naglici povžite jedi, skledice za juho, v katerih še tiče žlice, kakor da čakajo na povratek onega, ki jih je tam pozabil. V drugih strelnih rovih se ti dozdeva kakor da so zatrobili alarm, prav ko so hoteli vojaki pisati pozdrave domov. Rov je poln poštnih

dopisnic: nekatere nepopisane, druge na pol popisane, kuverte za pisma, roj zemljepisnih kart. In mnogokateri je morda tam v strelnem rovu ostavil svoje zadnje misli za koga, ki je ne prejme nikdar. V nekem drugem rovu je prizor veliko bolj bolesten. Tu so vojaki pravkar počivali, ali si obvezovali rane. Vzeli so iz tornistrov ovoje obvezil, a pri

To vas so Nemci trikrat zapustili in jo zopet vzeli. Borili so se v vsaki hiši, na vsakem dvorišču, v vsakem kotu. Videti je razpokane stene, ožgane, porušene od granat. Dvorana, v kateri je bila poprej šola, je še zapisano na tabli: Bodite dobri z živaljo! Tu je moralo biti pozorišče obupnega boja: stene so omadeževane s krvjo, saka klop je služila kot zadnja barikada, tla so posejana z vsako vrsto črepin. Vsa vas je le velika razvalina. Tri, štirje prebivalci nam prihajajo plašno nasproti iz skrivališč, da bi kaj pozvedeli o vnanjem svetu, od katerega so odrezani. — Vpraševali smo jih po podrobnostih boja, a oni so melanholično zmajevali z glavo.

Od B... do L... razvaline in grobovi. Povsod, kjer je še kaka hiša, kaka vas, kako mesto, dobiva vtisk velike naravine nesreče. Tu vidiš vodnjak, porušen po granatah, tam posestvo ki je je požrl plamen, in stena, prestreljena od strojnih pušk. Vsa drevesa poškodovana, vsa polja razorana. Med ruševinami tu in tam grobovi njih, ki so branili to mesto. Sredi polja ali kraj glavne ceste, kjer je padel kak posamičnik, kjer je bila uničena kaka kompanija

Angleški zajeti vojaki v nemškem mestu pred odhodom v taborišče poleg monakovega.

tem jih je presenetil — boj. Ves ta sanitetni material leži sedaj po tleh: obveze, rokavi uniforme, razrezani čevlji, krvave srajce — prava mešanica. Koliko onih ranjencev, ki so bili tu, se je rešilo?

Sledovi vojne v B... so strašne. Mala, v sredi polja izgubljena vas je preluknjana po kroglah artilerije. Hiše so izginile s tal.

ali kak polk, počivajo vojaki pod tanko plastjo zemlje. Tu pa tam kaka mala cvetka, ali v naglici sestavljen križ nad nepozabnimi grobovi. Tu pa tam zopet kak večji križ, ki kaže, da je tam zakopan kak oficir. Še en križ vidim pred seboj, pod drevesom ob robu poti. Napisano je: „Lajtnant Georges Jussot“. Čepica s srebrnim trakom leži na tleh ob vznožju križa..!

Povsod ruševine, pogorišča, grobovi, razteptane in razkopane planjave, žalostne puščave, nad katerimi poletavajo le tropi vran, kavk in jastrebov.

Tam spredaj pa grme topovi in puške dalje in dalje brez konca.

Še ni možno reči, kakšen bo izid te strašne bitke, niti se ne zdi še blizu odločilni zaobrat. Po dosedanjih vesteh, ki javljajo le delna premikanja tej ali oni strani v prilog — kakor so samoobsebi umevna ob tako dolgi fronti in dol-

Nemški tren v Belgiji.

gem času borbe — ni možno izrekat niti domnevanj, na kateri točki pade odločitev o zmagi in porazu. Kajti na obeh straneh se delajo skrajni napor, da se ohrani vsaka ped tal, da se sovražnik utruja in slabi. Vendar: po štirih mesecih neprestanih bojov, najhujših štrapac, najsilnejšega napenjanja vseh telesnih in duševnih sil ne kaže nobena stran nikakega znaka obnemoglosti. Prevelika je uporaba sil in sredstev, prevelike pretrpljene izgube, prevelika je že vložena stava, da bi se ne čutila oba vojujoča prisiljena, da vsakdo od njiju da vse do zadnjega, kar je še v njem, da si zagotovi končno korist.

Ves svet gleda s sočutjem in občudovanjem na pozorišče tega velikega boja.

Vpliv bitke na različne ljudi.

Nedavno mi je prišla v roke knjiga „Krieg und Sieg 1870/71“, v kateri slika znani pisatelj dr. Julius von Pflug - Hartung zelo interesantno vtise v bitki. Pisatelj piše:

Angleški zajeti vojaki in častniki v svojem taborišču poleg Berlina.

„Zelo različen je vpliv bitke na razne duhove. Le malo jih ostane mirnih med deževanjem krogel, vendar se mnogi opogumijo in nekateri celo smrt zaničujejo. Posebno čvrste in flegmatične narave hladnokrvno nabijajo puške, se po predpisih razkoračijo in streljajo, kot bi bili na vadišču. Pri drugih ni opaziti nikake zadrege, stojijo trdno in odločno prodirajo; posamezni so zelo zadovoljni, da bi skoraj plesali. Vojak, kateremu je odtrgala krogla kapo raz glavo, se obrne in si jo zopet krepko posadi na glavo. Pred bitko pri Weissenburgu je opazil neki vojak, da je puška v neredu: „No“, je pripomnil, „tako se pa nismo zmenili! če ne morem streljati, bom pa zbadal.“ In resnično je tako ravnal. Neki francoski rekrut je priznal: „Trepetam, pa se ne bojim.“ Seveda se mnogim pozna strah zelo razločno, ko so sredi divjega

hrupa in strašne nevarnosti. Med njimi vidimo bradate moške, ki pa so popolnoma nezmožni misliti, njih kolena in roke se

Odhod turškega polka iz Carigrada pred vkrcanjem na ladje, ki odpeljejo vojaštvo na Kavkaz.

človeku se zdi, kot bi sanjal, zunanji vtisi učinkujejo le nejasno in to le najkrepkejši pojavi. Mnogi so silno bledi ali rumenkastorjav, tresejo se kot v mrazu, drugi pa so zelo rdeči vsled vznemirjenja in vročine, na čelu jim stoje debele potne kaplje. Nekaterim miglja pred očmi, drugim se napolnijo s solzami, ali pa so kakor izsušene. Usta so napol odprta, ustnice upognjene na notranjo stran ali molé daleč ven, grlo je kot zavezano, kakor bi ga kdo stiskal, jezik je suh, v ustih je čuden okus, želodec je kot prenapolnjen. Zgodi se tudi, da zadene katerega kap. — Vse se meša med seboj, duševno in fizično, malodušnost in blazen pogum. Ker je postalo telo in duša vsled prejšnjih naporov in pomanjkanj manj zmožno zoperstavljati se, se izroča človek tem bolj strahotam trenutka.

V takih urah je zgled velikega pomena, in odvisno je tudi od tega, kdo daje zgled. Vojak, ki stopi pred vojno črto in smehlja se nabije puško in jo izstrel, hornist, ki nenadoma veselo zatrobi, more zadržati že umikajočo se četo. Tam se bliža oddelek, že se umika, nenadoma se vzpne stotnikov konj in pade na tla. Čete se ustavijo! A že je častnik zopet na nogah in zakliče mirno in razločno: „Konja! Naprej!“ Glasen „hura!“ zadoni in vojaki odhite pogumnejši proti sovražniku. Ako so častniki mirni in samozavestni, ima to precej vpliva na moštvo. Vsakdo gleda v sili le svojega častnika in po njem se ravna tudi ostali vojaki.“

Fed. Al.

tresejo, krčevito drže puško in streljajo popolnoma nepremišljeno; temu in onemu so roke kot zvezane, nezmožen je dvigniti puško do rame, da bi ustrelil. Glava je prazna in votla, nezmožna misliti, lastna volja preneha,

Glavni trg z magistratom v Dünkirchenu na severnem francoskem obrežju, cilj nemške armade. Odtod nameravajo Nemci napadati Anglijo.

EMIL GABORIO:

35. nadaljevanje.

Izgovor krivca.

Prosila in moledovala je toliko časa ter prihajala vsak dan z novimi razlogi, da je nazadnje privolil. Obljubila mu je tudi, da se hoče vesti poslej lepše, kazala kes nad svojo potratnostjo in se veselila, da kupita z denarjem, ki ga zasluži pri otroku,

titi, da bi izbil Klavdini njeno namero iz glave. Ona pa se mu je le smejala, češ, da je bolj prebrisana kakor on in vsi drugi skupaj. Mati nezakonskega otroka, gospa Žerdijeva, da jo je tudi že prosila, naj ne izvrši zamene, ker se noče ločiti od svojega otroka. Samo grof da naj ne izve tega. In tudi gospa Žerdijeva je bila obljubila Klavdini visoko nagrado.

Klavdina je obljubila iznova, da ne izvrši zamembe. Toda sredi noči je slišal Leruž, kako je vstala in drsala v temi po sobi. Mislil je, da hoče prelomiti svojo obljubo ter zamenjati otroka vendarle. Ves besen je planil s postelje ter razsajal in kričal tako dolgo, da se je zbudila še druga dojlja in je prihitel tudi grofov sluga, ki je bil pridobil Klavdino za ta načrt. In

Podivjani, sestradani in plašni konji na bojišču po strašni bitki pri Limanowem, kjer so naše čete porazile Ruse. (Glej članek na strani 21)

tisti travnik, ki si ga želi on že dolgo. To ga je razorožilo.

Naposled mu je priznala tudi, kakšno posebno zgodbo da ima otrok. Dete je bilo nezakonski sin grofenskega očeta. Grofova žena pa je bila tudi povila sinka, in zdaj je želel grof na vso moč zamenjati nezakonsko dete z zakonskim. Klavdina naj bi izvršila to dejanje in zato ji je bila obljubljena visoka nagrada. Ko je izvedel Leruž to okolnost, je začel zopet prositi in pre-

Leruž pa ni verjel njenim besedam in jo je spremil, ko se je peljala po otroka; ni je pustil izpred oči. Neko noč sta se sešli v gostilni z drugo dojljo, ki je tudi imela dojenčka pri sebi. Ker je bila v gostilni le ena soba za tujce, sta si jo moral ženski deliti čez noč. Leruž pa se tudi zdaj ni ganil od svoje žene. Vedel je, kdo sta druga dojlja in njej zaupani otrok, in še enkrat je prosil Klavdino, naj opusti svojo namero.

v razburjenosti je vzel Leruž svoj ostri nož ter napravil otroku, zaupanemu Klavdini, globoko zarezo v ramo, tako da je hudo krvavel. Zdaj je bilo dete zaznamovano za vse življenje; Klavdina ni mogla več izvršiti grofove nakane.

Dojlja in služabnik sta se tresla strahu pred divjanjem srditega mornarja. Nič manj pa se nista bala grofove jeze, ker zdaj ni bilo moči izvršiti njegovega naročila. In vsi so sklenili naposled javiti grofu, da je za-

membra izvršena, če tudi ni res. Leruž je sestavil pisanje o vsem tem dogodku in dojilja, sluga in Klavdina so ga morali podpisati.

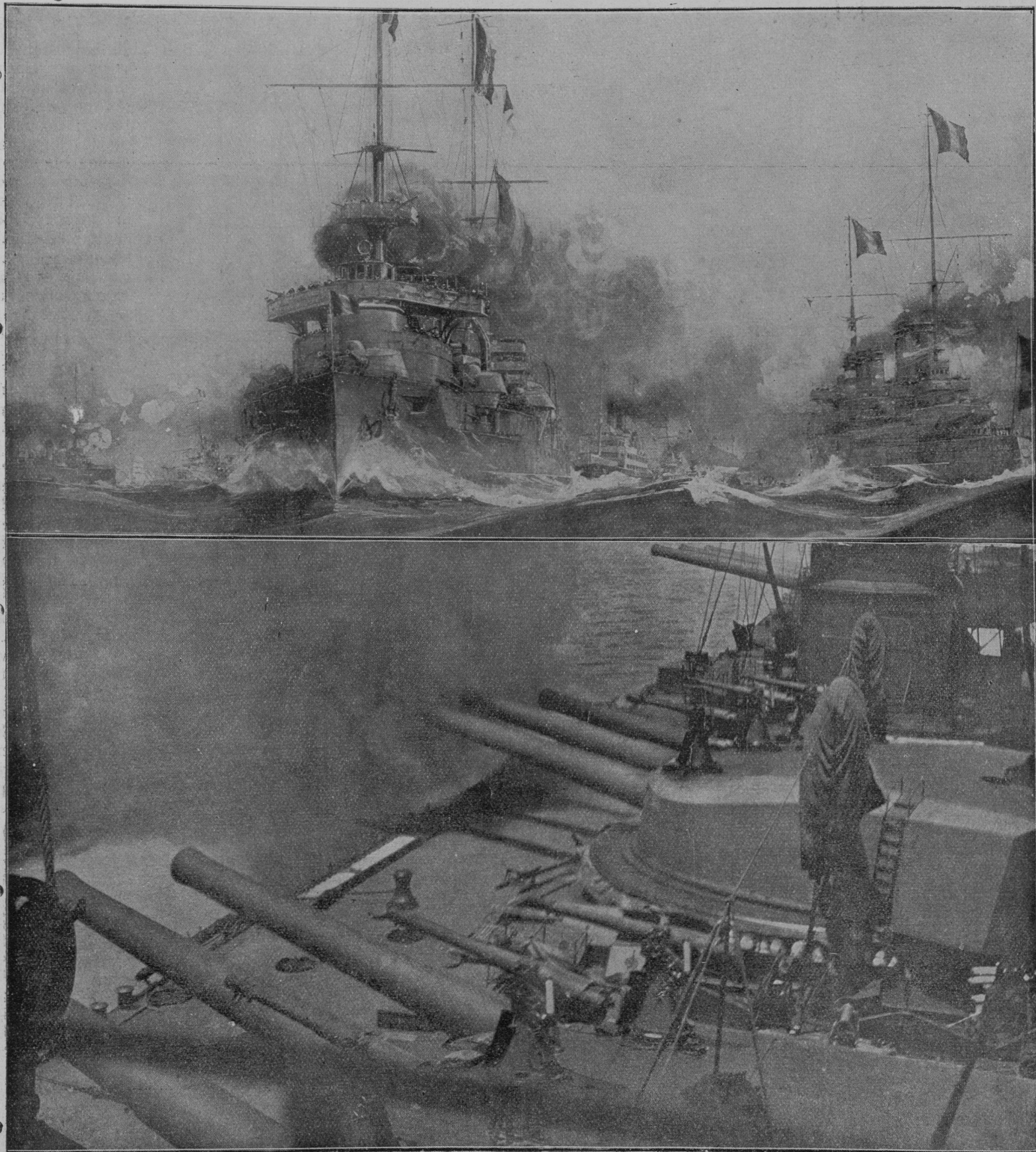
„Ali ste spravili tisto pisanje,“ ga je prekinil sodnik na tem mestu njegovega poročila.

„Da, gospod sodnik. Oni gospod s policije, ki sem mu tudi že povedal to

„Sluga German je umrl. Klavdina je umorjena, ona ženska pa še živi. Ta je tudi govorila o dogodku s svojim možem — vsaj omenil mi je enkrat nekaj takšnega. Za Brozita se piše, živi pa v vasi Komaren.“

Sodnik si je zabeležil ime in kraj ter pozval nato Leruža, naj vestno pripoveduje dalje.

Trideset let je bilo preteklo od tistih dob; ženo je bil skoraj že pozabil. Zdajci pa si je umislil sin, da bi se ženil, in v to je trebalo materinega dovoljenja. Leruž ni vedel niti, kam se je izselila Klavdina; zato je pisal notarju gospe Žerdijeve ter ga prosil, naj mu sporoči njen naslov, ako je še med živimi. Dobil ga je, in kakor nalašč je imel takrat njegov znanec, ladjar Gervazij,

Francoska bojna ladja v Otrantski morski ožini, kjer je naš podmorski čoln napadel francosko brodovje. (Zgoraj.) Oboroženi krov. (Spodaj.)

zgodbu, mi je svetoval, naj vzamem pisanje kar s seboj. Nate ga.“ To rekši je izvlekel iz suknjičevega žepa rumen ovitek. „Odpri ga ni nihče, od tiste nesrečne noči do današnjega dne.“

Ko je raztrgal Dabiron ovoj, je padel iz njega pepel, s katerim je bil Leruž posušil pisavo namesto s peskom. Poročilo se je ujemalo povsem z njegovo povestjo, podpisov je bilo četvero. „Kaj je zdaj s temi, ki so podpisani?“ je vprašal sodnik.

Otroku je ostala velika brazgotina na rami. Leruž ni vedel, ali sta izvedela otrokova roditelja, grof in gospa Žerdijeva, da se zamemba ni izvršila; zakaj kmalu po tistem dogodku sta se razšla z ženo. Klavdina je postajala vedno lahkomišelnejša, tako da je bil že vsemu kraju v posmeh. Minila ga je potrpežljivost; lepega dne je odšel s sinom z doma in pustil Klavdini pismo, da se ji odpoveduje na vse večne čase. —

vožnjo v Pariz, pa ga je vzel na svoji ladji s seboj po Seni. In tako je bil zadnjo nedeljo pri Klavdini. Ni ga spoznala izprva. On pa jo je našel docela neizpremenjeno, to se pravi, postarala se je bila že, navedam pa se ni bila odrekla: dobil je je pijano kakor muho. No, toliko je bila vendar še pri pameti, da je razumela, kaj hoče mož od nje, ter podpisala pismo zaradi sinove ženitve, ki ga je bil prinesel s seboj. Notar v Ruanu mu ga je bil sestavil. Tudi tisto

Tipi iz ruskih kavkaških polkov, zajetih na ruskem Poljskem.

pisanje je imel Leruž pri sebi ter ga je predložil sodniku.

Skrbno je ogledal Dabiron tudi to listino. Nato jo je odložil ter prašal, zroč mu naravnost v oči: „Ali ne slutite prav nič, kdo bil utegnil umoriti vašo ženo?“

„Ne. Toda mislim si, babnica je iztiskala ljudem nemara preveč denarja, ko ga je potrebovala toliko za svoje ljubčke. A ljudje so se naveličali tega, pa so jo spravili na oni svet.“

S tem je bilo njegovo zaslišanje končano. Gospod Dabiron ga je velel odvesti iz kabineta, naročil pa mu je, naj ostane v bližini, da ga lahko pokliče nazaj, ako bi bilo treba.

Ko je odšel, so napadle preiskovalnega sodnika neznosno mučne misli. Lepo reč si je bil nakopal! Sam je verjel zdaj, da Albert ne more biti kriv; a kdo je bil potem morilec!

Takoj je hotel poiskati starega grofa Komarena in mu razodeti svoje novo odkritje. Skoraj smešno se mu je zdelo, da mora on, ki mu je še pred malo urami predstavil Noela Žerdija kot njegovega zakonitega sina, zdaj priznati grofu, da se je motil in da je njegov pravi naslednik vendarle Albert. No, tolažil se je s tem, da prinese staremu grofu veselo vest: vaš zakoniti sin je nedolžen. Kljub vsemu pa je sodnik preklinjal svoj položaj: osmešil se je bil — tega ni bilo moči popraviti.

Tudi Noelu je bilo treba zdaj povedati resnico; ubožec pade spet nazaj v neznanost, iz katere se je bil povzpел pravkar v tako vrtoglavo višino. Bridko razočaranje! Toda Dabiron je upal da ga grof odškoduje; saj to mu je

bil dolžan po vseh božjih in človeških pravicah.

„Le kdo bi bil morilec?“ se je prašal Dabiron iznova.

In mahoma ga je prešinila misel, ki se mu je zdela izprva vse preveč neverjetna, da bi se bil pomudil ob njej le trenotek. Toda vračala se je vedno iznova, ogledovati si jo je moral od vseh strani, tako dolgo, da je bil končno skoraj preverjen o svoji novi ideji.

SEDEMNAJSTO POGLAVJE.

Gospod Tabaret ni samo govoril, bil je tudi mož naglega dejanja. Ker ga je pustil sodnik na cedilu, je nadaljeval na svojo lastno pest, ne gubeč niti minute in ne da bi si privoščil le hipec oddiha.

Ni se plašil troškov; najel si je četo detektivov na dopustu in nezaposlenih malopridnežev, postavil na njih čelo svojega pribočnika Lekoka ter jih razposlal po Ruejski in Buživalski okolici.

Pretaknili so ves kraj; po trodnevnem vztrajnem iskanju je dognal Tabaret zares, da morilec ni bil izstopil v Rueju kakor vsi drugi ljudje, ki so hoteli priti v La Žonšer; peljal se je postajo dalje, do Šatuja, in krenil nato peš nazaj.

V Šatuju je zbudil na pustni večer pozornost železniškega uradnika mlad temnolas mož z gosto črno brado; dospel je bil ob devetih s pariškim vlakom in bilo je videti, da se mu jako mudi. Imel je svršnik in dežnik. Ubral je pot proti Buživalu; na tej poti se je zavzelo nad njegovo naglico še par drugih ljudi, ki so ga srečali. Tekel je skoraj in pušil medtem.

Natanko si ga je bil zapomnil mostar

na senskem mostu pri Buživalu. Neznanec je dirjal čez most, ne da bi bil plačal mostnino; čuvaj je tekel za njim in ga je komaj došel. Tuji mož se je zdel jako nejevoljen nad to zamudo; dal je mostarju petdeset novčičev in hitel dalje, ne da bi počakal drobiža.

In to še ni bilo vse.

Uradnik, ki je prodajal listke na ruejskem kolodvoru, je pomnil, da je prišel na pustni večer ob desetih, dve minute pred odhodom vlaka, neki gospod ves zasopel po listek drugega razreda do Pariza. Kar trgal je od nagle hoje in le z največjim trdom se mu je posrečilo povedati, kaj bi rad.

Vsi ti osebni podatki so se ujeli.

Nazadnje so iztaknili tudi peka iz Anjera, ki se je bil menda peljal z neznanecem v istem kupeju v Pariz. Tabaret je pisal peku in ga prosil, naj pride v pone-deljek k njemu na dom. (Dalje sledi.)

Usmrčenje vojuna v belgijskem mestu: Francoski izdajalec, ki so ga ustrelili.

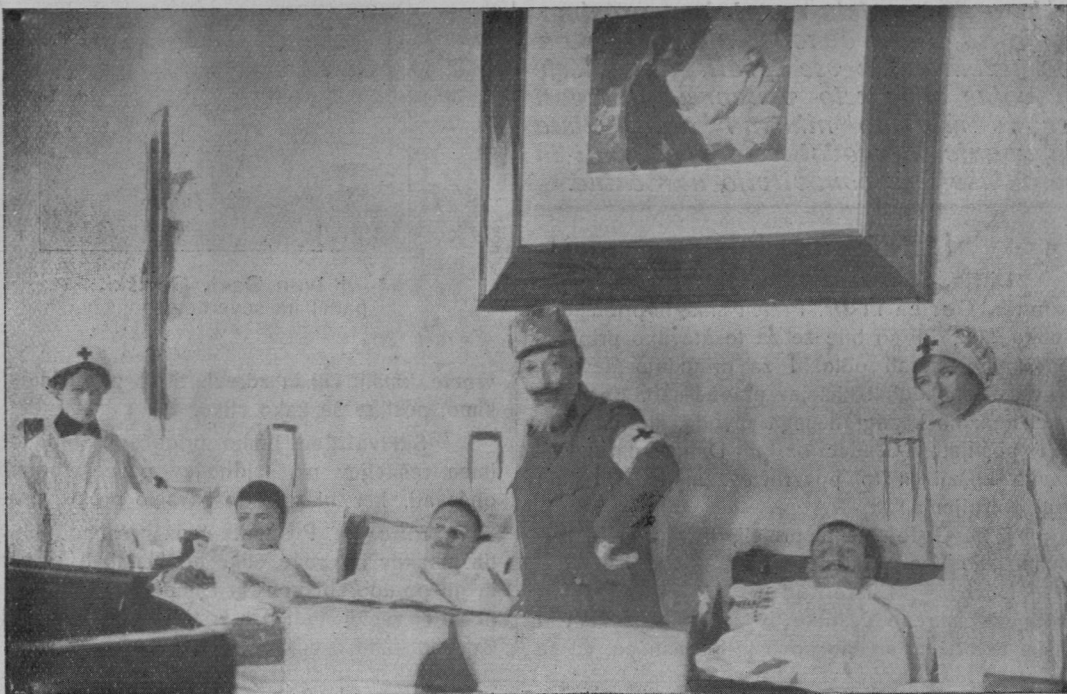
† Ivan Oset, Goriški.

Ivan Oset, Goriški, rojen v Št. Jurju ob juž. železnici dne 12. decembra 1880. Oče Ivan Oset, Goriški je bil posestnik in je umrl pred 11. leti; mati še živi. Pokojnik je študiral nekaj časa v Celju na gimnaziji, potem je absolvirал več kmetijskih tečajev v Mariboru, Gradcu in drugod. Doma je preuredil posestvo, ki ga je nameraval letošnjo leto prevzeti, v daleč na okoli znano vzorno gospodarstvo. Bil je v načelstvu Kmečke posojilnice in navdušen slov. organizator ter član in odbornik vseh ondotnih narodnih društev. Padel je na severnem bojišču dne 14. oktobra 1914 junške smrti. Za sorodnike, znanke in prijatelje je pokojnik nenadomestljiv.

Priljubljen je bil povsod, ker je bil kot izboren ekonom daleč na okrog znan. O njegovi smrti je sporočil njegov prijatelj sledeče:

Dne 14. oktobra 1914 zjutraj je imela naša divizija, kjer sem dodeljen, službo v mali rusinski vasi Z..... na prostem. Dobili smo ukaz, od tam nemudoma odri. Razorana cesta nas je peljala mimo bojnega polja, kjer se je vršila velika bitka dne 11. oktobra 1914 popoldne. Pogled je bil naravnost strašen. Širna ravan z malimi holmci. V njeni sredini stoji razrušena in uničena vasica K... Prav tu okrog se je vršila huda bitka, kjer je bil nasprotnik poražen. Ko smo korakali tam mimo, je bilo deževno jutro, a popoldne je zasijalo zaželeno solnce. Nesrečno in prezgodaj padlih naših vojakov je bilo mnogo. Vse tiho — grobna tišina — samo ropot in topot naših voz in konj je nekam otožno odmeval v bližnjem gozdu. Bil sem poslan naprej, da najdem lepšo vožnjo pot. V tem sem nalez na križpot. V vogalu pota stoji veliko razpelo, dve kostanjevi drevesi na vsaki strani tvorita lep, mil prizor. Pod tem križem je ležal vojak 26. dom. polka iz Maribora. Bil je zadet v prsi, imel ni nobenega dokumenta pri sebi: korporal, ostri strellec. Okoli kakih 25 korakov od tega neznanca je ležal drug vojak. Bil je Ivan Oset. Ležal je nekoliko po strani, naslonjen na tornistri in brez kape. Strel je imel v desno stran tik pod očesom. Predrl mu je glavo visoko zadaj. Drugi smrtni strel je imel v prsih. sklonil sem se k njemu, vzel iz žepa nje-

govo pisanje, ki je edino še imel in katero sem si shranil. Na mojo prošnjo smo zagreblili oba junaka v napravljeni ruski okop. Prenesli smo oba v že napravljeni jamo, a predno je padla prva prst na junaka iz slovenske domovine, je molil naš vojni kurat. Bili smo zbrani oficirji in nekaj vojaštva. Do groba so prenesli padlega g. Oseta g.

Težko ranjeni vojaki v bolnici Rdečega križa v Ilir. Bistrici (g. dr. V. Gregorič, na levi njegova soproga, na desni gdč. Tomšičeva.) (Fot. Al. Simčič.)

Ivan Štrukelj, šolski nadzornik iz Novega mesta. sedaj korporal pri nas in neki Dornik, ki pa je medtem že postal žrtev kolere. Po kratkem nagovoru vojnega kurata, sem videl s solzami v očeh, kaj mogoče še nas doleti. Pogled je bil nepopisen. Napravil sem križ iz vej kostanjevega drevja, zapisal s slovenskimi besedami in rojstni kraj; pod njim pa samo „korporal 26. dom. polka“, čez križ sem povsili rožni venec, ki ga je imel korporal in znak ostrega strelca. Vsa dil sem na gomilo ta znak in trdno sem prepričan, da stoji še danes, akoravno je v tistem kraju naš nasprotnik gospodar. Ozrl sem se še enkrat nazaj, trdno se zavedajoč, da smo napravili, kar nam velevala dolžnost. Bodi jima zemljica lahka!

Dva dni pred svojo smrtjo je pisal vrli rodoljub materi pismo (9./X.), iz katerega posnamemo:

Poročam, da sem do danes zdrav; sanja se mi pa, da bodem težko kdaj doma, v prijaznem slov. Št. Jurju, katerega sem tako goreče ljubil. Udal sem se v usodo. Za domovino umreti je častno. Če izveste,

da sem padel, ne bodite preveč žalostni! skrbite za svoje zdravje! Ako mi bode usoda naklonjena, se še lahko vidimo. Pišite kaj, če dobim, bo dobro; ako bodem pa zaspal, Vam bode že tisti nazaj poslal, ki me bode zakopal.

Prosim Vas pa, da ostanete mirni, saj se mi doma tudi lahko kaj zgodi. Če bodem padel, ne bodem prvi in zadnji tudi ne. Za domovino umreti se pravi živeti. Smrt moja bode sladka. Ohranite lepi rodni grudi slovenski značaj!

Najbrž zadnje prisrčne pozdrave in poljube Vaš Ivan.

Minoli teden.

Najvažnejši dogodek tekom poslednjih 14 dni je izprememba na jugu: fcm. Potiorek je iz zdravstvenih ozirov stopil v pokoj kot najvišji poveljnik naših južnih čet in kot deželni šef Bosne in Hercegovine. Poveljništvo je prevzel nadvojvoda Evgen, deželni šef Bosne in Hercegovine pa je postal fml. pl. Sarkotić. Vojne operacije proti Srbiji počivajo že 14 dni in vrše se le boji predstraž na srbski in črnogorski meji. V Galiciji so začeli Rusi iznova prodirati ter so vzeli nekaj prelazov čez Karpate. Pričakovati je torej, da vdero že tretjič na Ogrsko ozemlje, odkoder so bili dvakrat že pregnani. Na južnem Poljskem dobivajo Rusi nove čete v pomoč; toda na reki Bzuri so bili občutno poraženi ter se na svojem desnem krilu vedno umikajo. Varšava je torej v nevarnosti, da jo vzamejo Nemci, ki so zavzeli tudi že mesto Lovič. Domneva se zato, da izkušajo Rusi rešiti Varšavo s tem, da prodirajo v Bukovini, na gališkem bojišču in čez Karpate. To pa se jim ne bo posrečilo. Przemysl se hrabro drži in menda Rusi že v kratkem opuste obleganje. — Francoska ofenziva se je popolnoma izjalovila. Na vsej ogromni črti so izkušali Francozi prodirati, ker so mislili, da so odposlali Nemci več svojih korov proti Rusom. Toda Nemci imajo nepričakovano ogromno in silno vojsko, ki drži v

Skupina ranjencev v bolnici Rdečega križa v prostorih Sokolskega doma v Ilir. Bistrici pod vodstvom g. dr. V. Gregoriča. (Fot. Al. Simčič.)

Mati zemlja

zopet popravi, kar je zakrivila. Kako pogosto si nakoplje poljedelec, delavec, izprehodnik zunaj na mrzli, vlažni zemlji revmatične bolečine, nahod, kašelj ali kaj takega. Skrbna zemlja pa daje po-

ganjati zdravilnim rastlinam, in iz njih je napravljen Fellerjev bolečine tolažeči rastlinski esenčni fluid z znamko „Elsafluid“, ki nam takoj zopet prežene bolečine in zlo. Premnogi zdravniki ga rabijo in priporočajo in vsak bi ga moral imeti pri hiši. 12 steklenic pošlje franko za 6 kron lekarnar

E. V. Feller, Stubica, Elsatrg št. 280 (Hrvatsko). Tudi Fellerjeve odvajalne rabarbarske kroglice z znamko „Elsakroglice“, 6 škatlic za 4 K. 40 vin. franko lahko svojim bralcem najtopleje priporočamo kot milo, zanesljivo učinkujoče, neškodljivo odvajalno sredstvo in to iz lastne izkušnje.

šahu francosko, rusko in belgijsko armado, torej na treh velikanskih bojiščih. Nemci ne le da odbijajo vse napade, nego še povsod napredujejo in zmagujejo. Tudi na morju je nemško brodovje vzlic številni angleški premoči nezmagano, povsod so Nemci pogumno agresivni. — Arabci v Mezopotamiji so se pridružili Turkom v boju proti Angležem.

Vse p. n. naročnike, ki jim je potekla o novem letu naročnina, prosimo, da jo naj takoj obnove. Mi moramo v teh težkih časih vse sproti, da, klišeje in vojne slike celo v naprej plačevati ter ne moremo nikomur dajati lista na upanje. Blagovolite to upoštevati in ne odlašajte z obnovitvijo naročnine.

Listnica uredništva.

Litija, Št. Pavel v Sav. dol., Ilir. Bistrica, Kamnik, Gorica in dr. Prejeli slike in priobčimo. Mnogo slik, ki so bile že za to številko pripravljene, smo morali odložiti za prihodnjo številko, ker žal nismo dobili klišejev pravočasno. Ker Slovenci nimamo kemigrafičnega zavoda, moramo vse slike pošiljati v Gradec oz. na Dunaj, da se napravijo klišeji in to povzroča zamudo. Prosimo torej potrpljenja.

J. B. Oglej. Sliko prejeli, hvala, ter jo priobčimo. To Vas ne stane nič.

I. S. — Castelnovo di Cattaro. — Hvala za iskrene čestitke in želimo tudi Vam in Vašim tovarišem srečno novo leto zlasti pa, da se

† Ivan Oset, Goriški, padel na severnem bojišču.

vrnete kmalu čili in zdravi. Sliko priobčimo. Prosimo, pošljite še kako sliko.

Skrivalnice bomo priobčevali tudi to leto; imen rešiteljev oz. najditeljev pa ne moremo priobčevati, ker bi nam to zavzelo preveč prostora.

Mnogim. Pošiljajte nam, prosimo, slike padlih junakov in druge, slike priobčimo brezplačno in jih po uporabi vrnemo nepoškodovane. Sliko pošljite vselej tudi par vrstic podatkov, da lahko kaj napišemo o sliki.

Listnica upravnštva.

Koledar za l. 1915 dobe naši naročniki zastoj in poštine prosto sredi t. m. Koledar bo obsegal poleg koledarske vsebine, tudi pregleden spis o sedanji svetovni vojni, par lepih povesti in pesmi ter mnogo slik.

Knjiga „V burji in viharju“ nam je pošla, ne moremo je torej nikomur več poslati.

Pri obnovitvi naročnine napišite, prosimo, svoj popoln naslov razločno ter pristavite vselej ali „nov“ ali „star“ naročnik in pripišite tudi številko, ki jo imate poleg naslova na ovoju Ted. Slik.

Obnovite naročnino takoj in ne odlašajte ter pridobivajte še novih naročnikov.

V podrobni razprodaji po knjigarnah, tobakarnah, pri trgovcih in na kolodvorih stane list „Tedenske Slike“ odslej izvod samo po 20 vinarjev in ne več 22 vin.

M. K. Celje in M. B. Gradec. Naš list pošiljamo brezplačno v mnogo bolnišnic ter smo poslali sedaj zavoj „Tedenskih Slik“ in par knjig na od Vas naznanjeni naslov ter bomo list pošiljali redno vsak teden do konca vojne.

Na našo prošnjo v zadnji številki smo dobili jako mnogo naslovov, kar je veselo znamenje, da vlada za naš list veliko zanimanje. Zahvaljujemo se vsem za prijaznost in požrtvovalnost ter jih prosimo še nadalje naklonjenosti. Čim več bo naročnikov tem bolji bo lahko list, zato pa prosimo, razširjajte „Tedenske Slike“ in pridobivajte nove naročnike.

Vabilo na naročbo.

Z današnjo številko začnemo II. letnik Tedenskih Slik in sicer v novi opremi in povečani obliki. Obseg našega lista je odvisen od števila naročnikov; čim več prijateljev bo imel naš ilustrovani tednik, tem več strani in tem bogatejše gradivo mu bomo dajali. Že doslej je bil naš namen, podajati s svojim tednikom ne le aktualen, vsekakor zanimiv ter najvažnejše dogodke po slovenski domovini in po svetu zasledujoč časopis, nego smo izkušali v popularni, splošno umljivi obliki pospeševati z njim omiko in izobrazbo najširših krogov našega naroda. Nismo se lovili za dnevnimi senzacijami, nego smo izkušali biti popularna kronika narodnih in svetovnih pomembnih, zlasti pa prosvetnih resnično važnih dogodkov trajne veljave. Poslej bomo mogli izvrševati svoj kulturni program še v večji meri radi povečane oblike.

Ze doslej so bile „Tedenske Slike“ najboljši, najzanimivejši slovenski ilustrovani tednik, poslej pa bo prinašal še mnogo več slik in raznovrstnega čtiva ter bo torej še bolj zanimiv, kakor je bil doslej. Vsi naši sodelavci, najboljši slovenski pisatelji in pesniki obeh spolov so nam ostali zvesti; zato bomo v novem letniku zopet začeli priobčevati pesmi, črtice, povesti in novele naših najodličnejših beletristov. Prinašali bomo članke iz tehničnega, umetniškega in ženskega sveta, iz zdravstvene stroke in iz vzgojeslovja. V ilustrativnem delu se bomo izkušali dvigniti še višje ne le z večjimi, nego tudi z

najboljšimi slikami, ki so na razpolago od prvih tordk za aktualne klišeje.

Že v 2. številki začnemo priobčevati nov, velezanimiv roman enega izmed prvih svetovnih romanopiscev, ki ima ne le v Evropi, nego tudi v Ameriki milijone navdušenih čitateljev. G. W. Aplettona senzacionalni, napetih, dramatičnih prizorov in čudovite psihologije, privlačnega, vedno presenetljivo razvijajočega in v zanimivosti rastočega dejanja bogati roman

„Žrtev zarote“.

Tako bomo priobčevali obenem kar dva romana, kar bo našim naročnikom nedvomno prav posebno dobrodošlo. Roman „Izgovor krivca“ končamo kmalu.

Da nam bo možno to vzvišeno nalogo vršiti v še večji meri, prosimo podpirajte nas s tem, da razširjate naš list „Tedenske Slike“ in mu pridobivate novih naročnikov. Ker je mnogo Slovencev in Slovenk, ki še nimajo našega lista, prosimo, vpošljite nam naslove takih, ki bi si lahko naročili „Tedenske Slike“. Čim več bo naročnikov, tim bolji bo lahko list! Prosimo v ta namen, žrtvujte malo truda in 5 vin. za znamko, saj gre za izobrazbo in napredek našega naroda.

Vsem kojih naslove nam pošljete, bomo poslali list na ogled. Agitirajte, prosimo, potem še osebno pri dotičnikih, da se naroče na list. Dobra beseda, osebna agitacija največ izda. Opozarjamo končno

na razpisane nagrade za pridobivanje novih naročnikov.

Vabimo torej: ostanite nam zvesti, pridobivajte nam nove naročnike in priporočajte naš ilustrovani tednik pri vsaki priliki!

List „Tedenske Slike“ stane v veliki obliki ravno toliko kot dosedaj: celoletno 10 K, polletno 5 K in četrletno 2-50 K; za dijake in vojake pa celoletno 8 K, polletno 4 K in četrletno 2 K.

Vsak naročnik dobi brezplačno in poštine prosto ilustrovani koledar za l. 1915., ki izide sredi januarja.

Vsak naročnik dobi, če vpošlje za vsako sliko po 40 h za ovoj in poštino, slike naših pesnikov Prešerna, Jurčiča, Gregorčiča in Aškercia in mnogo knjig po znižani ceni.

Za pridobivanje novih naročnikov razpisujemo sledeče nagrade:

1. Dr. Deželič: „V službi kalifa“.
2. Josip Kozarac: „Mrtvi kapitali“.
3. Anton Pesek: „Slepa ljubezen“.
4. Rado Murnik: „Lovski bajke in povesti“.
5. Milan Pugelj: „Mimo ciljev“.
6. Florijan Golar: „Kmetске povesti“.

Naročnik, ki plača 5 K kot polletno naročnino ali ki nam pridobi novega naročnika, ki plača 5 K kot polletno naročnino, dobi eno teh knjig brezplačno in poštine prosto. Knjigo si lahko izbere, katero koli hoče. Za vsakega novopridobljenega naročnika, ki plača polletno naročnino, damo po eno knjigo.

Vsem mnogoštevilnim znanim in neznanim prijateljem, ki so nam poslali čestitke za Novo leto, se iskreno zahvaljujemo ter želimo vsem, da bi bilo to leto za posameznike zlasti pa za usodo celokupnega slovenskega naroda srečno.

Uredništvo in upravnštvo.

Važno poročilo. Ker je za časa vojne malo denarja in mnogim ni mogoče kupiti najpotrebnejšega

blaga, za obleke in perilo, za sebe ali otroke, se je odločil trgovec I. N. Šoštarč, Maribor, Gospodska ulica št. 5,

da bo kljub temu, da se je v tovarnah vse podražilo, prodajal vse ceneje kakor popreje. Platno druk in porhat po 36, 40, 50 in 56 vin. Volneno blago za obleko po K 1.—, 1:20, 1:50. Ker se veliko razproda, je dobili tudi velika množina lepih ostankov ki se veliko pod ceno prodajajo. Ceniki in vzorci se dobijo poštine prosto. Za neugajajoče se vrne denar.

En sam glas gre okoli o Kolinski kavni primesti: da je najboljši kavni pridelek, ki daje kavi izvrsten okus, prijeten vonj in lepo barvo. Zato jo naše gospodinjke tako rade kupujejo in jo tudi drugje priporočajo. Zaradi svojih dobrih lastnosti se je Kolinska kavna primes priljubila v vseh krogih. Tudi zato jo imajo naše gospodinjke rade, ker je pristno domače blago. Priporočamo prav toplo izvrstno in pristno domačo Kolinsko kavno primes in Vas opo-

zarjamo v vašem lastnem interesu, da zahtevate v prodajalni vedno izrecno samo ta kavni pridelek!

4000 frankov zastoj! Kdor se zanima zanje, naj sporoči svoj naslov „Srečkovnemu zastopstvu 3“, Ljubljana, glasom današnjega oglasa.

HIŠA kovač

s hlevom, blizu Trsta, z mešano trgovino, trafiko in gostilno se prodaja. Letni promet 140.000 K, ki se lahko poveča. — Cena po dogovoru. Vprašaj pod „dobrodo“ na upravo lista.

Išče se priden in samostojen

kateri bi prevzel kompletno kovačijo v večji vasi na Notranjskem. Najemnina po dogovoru. Kje, pové iz prijaznosti upravnštvo.

Janezek in Ivan sta se zvrnila s sani. Kje je Janezek?

Rešitev skrivalnice v prejšnji številki: Kje je Janezek? Obrni sliko navpik, med grmom in vrbo na levi beži Janezek.

„Pri nizki ceni“

Ig. Žargi

v LJUBLJANI, Sv. Petra cesta 5.

Priporoča veliko zalogo gorke spodnje obleke za vojake, kakor snežnih čepic, sweaterjev, volnenih jopic in hlač, toplih nogavic, dokolenic, rokavic, zapestnic itd. itd.

Pozor! Največja izbira potrebnih za šivilje in krojače.

Vse po priznani nizkih cenah!

Prečitajte mojo notico v uradniškem delu in pišite povzorce!

Z odličnim spoštovanjem

I. N. Šoštarič,
trgovca.

Maribor, Gosposka ul. 5.

V vojnem času

priporočam posebno lepa **novoletna in spominska darila**, lepe žepne budilke, zlate in srebrne verižice, prav veliko izbiro briljantov po zelo nizkih cenah.

F. ČUDEN, LJUBLJANA
nasproti Frančiškanske cerkve.

Novi vojni spominski cenovnik s koledarjem tudi po pošti zastoj.

Najboljše
sredstvo zoper stenice
in drugi mrčes je
„Morana“

„Morana“ uničuje temeljito stenice in njihovo zalego. Naroča se pri M. Skrinjar, Trst, Via Ferriera 37/I. 200 gramov stane 1 K. Pri večjih naročilih popust, trgovcem rabat.

PRIPOROČA SE
UMETNA KNJIGOVEZNICA
IVAN JAKOPIČ,
LJUBLJANA.

NAJLEPŠI SPOMIN

na ljube starše, ljubljenega otroka, dragega prijatelja ali ljubeznivo prijateljico je njih po fotografiji povečana lepa umetniško izvršena slika. Ta slika je najlepše in najprimernejše darilo za god in druge prilike.

Najčastnejši spomin na naše ljube, drage, ki so na bojnem polju ali ki so že padli na polju slave za domovino je njih po fotografiji povečana slika.

Ker umetniško dovršena po fotografiji povečana slika ni le kras vsake kmetske sobe in vsakega gospodskega salona, temveč je dokaz tudi spoštovanja in ljubezni do taistega, ki ga slika predstavlja, bi naj imela vsaka rodbina take slike svojih dragih. Se dolgo, ko jih bo že krila črna zemlja, bo slika trajen spomin na nje.

Cene v kronah.

velikost slike v cm	Doprna slika	Dokolenska slika ali pokrajina	Dvojna doprsna slika ali slika jezdeca	Dvojna dokolenska slika ali dve figuri	Skupina 3 doprsnih slik	Večje skupine
13 : 18	9.—	10.—	11.—	11.—	12.—	14.—
18 : 24	10.—	11.—	15.—	15.—	16.—	18.—
26 : 32	11.—	13.—	18.—	18.—	20.—	22.—
30 : 40	13.—	16.—	20.—	20.—	22.—	24.—
42 : 53	15.—	18.—	22.—	24.—	26.—	28.—
50 : 60	18.—	22.—	24.—	26.—	28.—	34.—
55 : 68	24.—	28.—	30.—	34.—	35.—	40.—
64 : 100	—	50.—	50.—	55.—	55.—	65.—
75 : 100	—	60.—	60.—	70.—	75.—	90.—
80 : 120	—	80.—	80.—	100.—	100.—	120.—
84 : 150	—	100.—	100.—	120.—	110.—	140.—
100 : 150	—	120.—	—	150.—	—	170.—
100 : 200	—	150.—	—	170.—	—	200.—
100 : 250	—	200.—	—	220.—	—	300.—

Eno četrtino zneska je vplačati v naprej kot aro, drugo ob izvršitvi. Izgotovimo naročilo v 10—14 dneh.

Jamčimo za solidno delo in dobro izvršitev. Ako bi se po kaki fotografiji (ker je mogoče zastarela, obledela ali pokvarjena) ne dala napraviti lepa povečana slika, se vrne fotografija in ves za sliko vplačani znesek. — Da so pozečane slike res krasno umetniško dovršeno delo, se lahko vsakdo prepriča v našem uredništvu, kjer so nekatere slike vsakomur na ogled. In s tem, da prevzame naše upravništvo jamstvo za solidno in dobro izvršitev, ma vsakdo najboljšo zagotovilo za reelnost podjetja.

Vsa naročila je nasloviti na „Tedenske Slike“ v Ljubljani.

Jabolčnik po 20 vin. liter ako se posode pošlje v polnitev. Posodijo se tudi sodi.

razpošilja **AND. OSET**, posestnik Tolsti vrh p. Guštanj, železniška postaja Spodnji Dravograd, Koroško.

Sporočite nam svoj naslov!

Takoj nato prejmete od nas brezplačno navodilo, kako utegnete dobiti

dne 2. jan. 60.000 kron in 15. jan. 100.000 frankov,

vrhu tega pa tudi še 4000 frankov popolnoma zastoj!

Srečkovno zastopstvo 3, Ljubljana.

KMETSKA POSOJILNICA

R. Z. Z N. Z.

obrestuje hranilne vloge po

Hranilnih vlog: dvajset milijonov. Popolnoma varno

4³ 0
4 0

LJUBLJANSKE OKOLICE

V LJUBLJANI,

brez vsakršnega odbitka

naložen denar.

Rezervni zaklad: nad pol milijona.

Manufakturna trgovina J. Grobelnik

prej Franc Souvan sin
Ljubljana Mestni trg 22
nasproti lekarne.

Posebno bogata zaloga

sukna za moška
oblačila!

Najboljši nakupni vir
modernega blaga
za ženske obleke iz svile, volne,
delena itd.

Vedno zadnje novosti v trgovini.

Bogata zaloga

vsakovrstnih preprog, zaves in
garnitur. Izkušeno do bri šifoni,
platno, kotenine in drugo belo
blago.

Zunanja naročila se točno izvršujejo.

»SLAVIJA«

VZAJEMNO ZAVAROV. BANKA V PRAGI.

62 REZERVNI FONDI K 65.000.000.—

Izplačane dohodnine in kapitalije K 129.965.304-25.
Dividend se je doslej izplačalo nad K 3.000.000.—

Po velikosti druga vzajemna zavarovalnica naše države
z vsekozi slov. narodno upravo.

Sprejema zavarovanja človeškega življenja po najraz-
novrstnejših kombinacijah, pod tako ugodnimi pogoji,
kakor nobena druga zavarovalnica. Zlasti je ugodno
zavarovanje na doživetja in smrt z manjšajočimi se
vplačili.

Zavaruje poslopja in premije proti požarnim ško-
dam po najnižjih cenah. Škode cenjuje takoj in naj-
kulantneje. — Uživa najboljši sloves, koder posluje.

ZAVARUJE TUDI PROTI VLOMU.

Vsa pojasnila daje: „Generalni zastop vzajemne
zavarovalne banke Slavije v Ljubljani“.

A. ZANKL sinovi

tovarna oljnatih barv, firmežev, lakov in steklarskega
kleja v Ljubljani
priporočajo oljnathe barve, fasadne barve za hiše,
kranjski firmež, karbolinej za les, karbolinej za
drevesa, mavec (gips) za podobarje in stavbe, čopiči
za vsako obrt, kakor tudi vseh vrst mazila in olja
za stroje. — Zahtevajte cenike.

OBNOVITE NAROČNINO!

Za vojake!

Toplo perilo, pletene telovnike, rokavice ter nepre-
močljive spalne vreče in druge vojaške potrebščine.

Za gospode!

Klobuke, perilo, kravate i. t. d.
Zadnje novosti pravkar došle.

Modna in športna trgovina
za gospode in dečke

J. KETTE

LJUBLJANA, Fran Josipa c. 3

Mestna hranilnica ljubljanska

Ljubljana, Prešernova ulica števil. 3.

Naivečja slovenska hranilnica!

Denarnega prometa koncem leta 1913 . . . K 700.000.000.—

Vlog „ 43.500.000.—

Rezervnega zaklada „ 1.330.000.—

Sprejema vloge vsak dan in jih obrestuje po

4 1/2 %

brez odbitka. Hranilnica je pupilarno varna in stoji pod
kontrollo **c. kr. deželne vlade.**

Za varčevanje ima vpeljane lične domače hranilnike.

IVAN JAX IN SIN

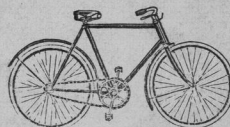
LJUBLJANA, DUNAJSKA CESTA ŠTEV. 17.

13

priporoča svojo bogato zalogo

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev in strojev za pletenje (Strickmaschinen).

Brezplačen pouk v ve-
zenju. — Tovarna v
Lincu ustanovlj. 1867.

Zahtevajte cenik, ki ga
dobite brezplačno in
poštne prosto.

Darujte za „Rdeči križ“!

Skrbite našim vrlim vojakom za toplo obleko!

Volnene in pavaljnate obujke (Socken), golenice (Stutzen), dolge nogavice, snežne
havbe, zapestnice (šticke), bele jopice (tako zване gorenjske jopice), hlače, rokavice;

vse to je dobiti po režijskih cenah v

I. kranjski mehanično avtomatični tovarni pletenin in tkanin

DRAGOTIN HRIBAR
Ljubljana, Zaloška c. 14.

Naročite „Tedenske slike“! Pridobivajte novih naročnikov!